Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

13. Aarg. Nr. 12. *Den 15 Marts. 1864.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Brigham Young,

afholdt i Tabernaklet, Store Saltsøstad, den 25de October 1863.

(Fra „Deseret News.")

Vi have Pligter at udføre, som ville optage hele vor Levetid her paa Jorden, dersom de skulle udføres nøiagtigen, og de bestaae af Pligter mod os selv, vor Næste og mod Gud. Vi erkjende, at vi have mange Pligter mod Gud, og at vi staae i visse Forhold til ham; thi vi skylde ham vor Tilværelse, idet vi ere hans Afkom, og uden ham kunne vi Intet udføre; vi kunne end ikke gjøre et Haar sort eller hvidt uden vor Fader, som boer i Himmelen. Vi kunne ikke uafhængig af Gud faae et Græsstraae til at groe, frembringe et Hvedeax eller nogetsomhelst Andet; i Korthed, vi kunne ikke danne Noget til Gavn for os selv eller vor Næste uden Gud vor Faders Aand eller uden hans Tilladelse og Velsignelse. „Naar han gjør stille, hvo vil da dømme at være ugudelig? naar han skjuler Ansigtet, hvo vil da beskue ham? dette siger jeg baade om et Folk og om et Menneske tillige." Vi besidde ikke nogen Egenskab, uden Gud jo har givet os den. Han har begavet os med herlige Aandsevner og med guddommelige Egenskaber, liig dem, han selv besidder, og han har sat os paa denne Jord for at vi skulde ære ham ved at benytte dem paa den rette Maade og for at vi skulde hellige os selv og Jorden, saa at vi maatte blive istand til at leve paa den, naar den er forherliget. Vi ere afhængige af Gud i og for alle Ting. Det, vi besidde, have vi erholdt af ham, og de Egenskaber og Aandsevner saavelsom den Magt, han eier, har han faaet fra sin Fader. I Guds urandsagelige Viisdom har han bestemt, at vi skulle være ansvarlige for os selv, og vi have faaet Ret til at vælge mellem det Gode og Onde, for at vi derved enten kunne blive frelste og ophøiede eller gaae glip af vor Salighed.

Det synes at falde os vanskeligt at lære hvilke Egenskaber og hvilken Kraft, der er nedlagt i os og de Love og den

Magt, der findes i Naturen, som omgiver os; vi ere sene til at fatte Tro til Noget og vor Forstand er kun lidet udvidet. Den guddommelige Religion omfatter enhver Kjendsgjerning, der findes i hele Verden, medens Menneskets Religion bestaaer af Theori uden Factum og uden sande Principer til Veiledning paa den smalle og trange Sti; derfor er den saakaldte religieuse Verden liig et Skib paa det oprørte Hav uden Ror, Compas eller Lods og det drives da hid og did af ethvert Lærdomsveir. De, som have annammet Saliggjørelsens Evangelium, have et Vidnesbyrd om dets Sandhed for sig selv: „Intet Øie har seet, og intet Øre har hørt og det er ikke opkommet i noget Menneskes Hjerte, hvad Gud haver beredt dem, som ham elske. Men os aabenbarede Gud det formedelst sin Aand; thi Aanden randsager alle Ting, ogsaa Guds Dybheder." Men vi finde undertiden Personer iblandt os, som have baaret Vidnesbyrd om Sandheden af deres Religion ved den Hellig-Aands Kraft, men som desuagtet falde tilbage i Mørke og Uvidenhed, idet de begynde at udtrykke sig med, at de nære Tvivl om at deres Religion er sand; de begynde at antage Gjenstanden for en Skygge og Virkeligheden for Phantasie. „Ere I saa uforstandige? ville I, som begyndte i Aanden, nu fuldende i Kjødet?"

Vi forstaae kun meget lidt af de allersimpleste Sandheder og af de Love, der regjere og opholde os som menneskelige Væsener og alt Andet, som vi skulle lære, er for os en ligesaa stor Hemmelighed, som en Maskines simpleste Arbeide er for det spæde Barn. Vi behøve stadig Underviisning og vor himmelske Fader, som er vor Lærer, forlanger, at vi skulle være flittige Elever i hans Skole, for at vi med Tiden kunne indgaae til hans herlige Nærværelse. Dersom vi ikke lægge de Regler paa Sindet, som vor Lærer giver os at lære og vedblive at gaae fra den ene Green af Lærdom og Videnskab til den anden, kunne vi aldrig blive Elever af første Classe eller blive begavede med de Kundskaber, den Magt, Herlighed og Ophøielse, Himlenes Hærskarer besidde; uden vi ere ligesaa velopdragne, som de ere, kunne vi ikke nyde deres Selskab.

Brødre og Søstre, skulle vi ikke berede os til at modtage den største Kundskab om Alt, som Mennesket kjender, og da søge at forøge den endmere ved den Aand, som er beseglet paa os ved vor hellige Religions Ordinantser, som aabenbarer Alt, og paa denne Maade selv blive vore egne Lærere om Hemmelighederne i Guds Rige, baade paa Jorden og i Himmelen? Vilde dette ikke være meget bedre end stadig kun at være i Besiddelse af en begrændset Kundskab og, liig en Dør, dreie sig paa sine Hængsler Aar ud og Aar ind uden nogen synlig Fremgang eller Forbedring, men kun tragtende efter det jordiske Livs Goder, som jo saa at sige svinde mellem Hænderne? Enhver burde lægge sig dette paa Sindet.

Her blev sagt fra dette Sted imorges, at dersom vi vilde gjøre vor Pligt, vilde Gud give os Rigdomme. Hvorledes skal dette skee? Ved at aabne Guldminerne? Nei. Dersom han vil give os Rigdomme, vil det blive paa samme Maade som han selv blev riig, nemlig ved trofast Arbeidsomhed, Flid og Udholdenhed. Herren arbeidede nidkjært for alt det, han besidder, og han er villig til at vi skulle arve med ham, hvis vi blot ville gaae fremad paa den samme Vei og bruge den samme Fremgangsmaade for at opnaae de Goder og Velsignelser, han nu nyder.

Vore Sproglærere sige i deres Værker, at Rigdom bestaaer i at besidde Eiendom, Guld, Sølv eller andre saakaldte værdifulde Sager, og at den Mand, der

besidder saadanne Ting, er formuende i Forhold til en Anden, der ikke er saa heldig at besidde Ovennævnte. Et Riges Rigdomme bestaae ikke saameget i, at dets Skatkammer er fyldt med Guld og Sølv som de bestaae i at Jorden er god og giver megen Afgrøde og i Folkets Industri. Man kalder sædvanlig de ædle Metaller for Rigdomme, men ere de det i Virkeligheden? Jeg paastaaer, at det er ikke Tilfældet, og antager, at de fleste af de Tilstedeværende i denne Forsamling give mig Ret heri. Jeg behøver vist neppe at tale meget herom for at vise, at den Slags Rigdomme i Virkeligheden ikke nytte noget, naar man mangler Livets Nødvendigheder — de Substantser, som Naturen kræver for at Livet her paa Jorden kan forlænges. Naar man ikke samler sig jordiske Rigdomme til Guds Ære og til Forfremmelsen af hans Hensigter, naar det behøves, er det forgjæves man opdynger sig Guld, Sølv og Ædelstene.

Br. Taylor henpegede til Nebucadnezar i sine Bemærkninger idag. Det siges om ham „Kongen svarede og sagde: mon denne ikke være det store Babel, som jeg, jeg haver bygget til et kongeligt Huus, ved min stærke Magt og ved min Herligheds Ære? Da Ordet endnu var i Kongens Mund, faldt en Røst af Himmelen: det være Dig sagt, Kong Nebucadnezar! Riget er gaaet fra Dig." „I den samme Time blev det Ord fuldkommet over Nebucadnezar, og han blev udstødt fra Menneskene, og aad Urter som Øxne, og hans Legeme blev vædet af Himmelens Dug, indtil hans Haar voxede, som Ørnenes Fjedre, og hans Negle som Fugles Kløer." Den store Kong Nebucadnezar forblev i denne Stilling indtil han lærte, „at Alle, som boe paa Jorden, ere som Intet at regne; efter sin Villie gjør han (Gud) med Himmelens Hær og dem, som boe paa Jorden; og der er Ingen, som kan forhindre hans Haand og sige til ham: hvad gjør Du?" Denne store Konge blev overtydet om, at han kunde ikke besidde eller erholde nogen Magt, Rigdom, Herlighed eller noget andet jordisk Gode uden efterhaanden som Kongernes Konge gav ham disse.

Naar Gud giver os Magt til at byde over Elementerne — at befale, og Jorden frembringer Frugter, at byde, og Regnen nedfalder for at den kan give Vædske til den Sæd, vi have saaet og nære den indtil den bliver moden, først da ville vi være rige, men ikke før. Naar vi have faaet denne Magt af ham, der regjerer i Himmelen og paa Jorden, ere vi rige og Intet kan da gjøre os fattige. Troer I ikke vi kunne leve og lære Noget om dette?

I vor dødelige Tilstand skal vor Tro prøves og vi ere udsamlede fra Nationerne i den udtrykkelige Hensigt, at vi skulle lære at kjende vor Religions Natur, dens Kraft og Værd. Vi ere komne hertil for at lære at kjende Gud og os selv. Mennesket er skabt i Guds Billede; men hvad vide vi om ham eller om os selv, naar vi tillade os at elske og dyrke denne Verdens Gud — Mammon? Antag, at alle de, som boe i disse Bjergegne, vare i Besiddelse af alle de Rigdomme, de ønskede sig, vilde det da ikke formørke deres Sind og gjøre dem uskikkede til at virke til Gavn for Oprettelsen af det Sidste-Dages store Værk? Jeg hørte for kort Tid siden en Mand sige, medens han prædikede, at hvis han vidste hvor han kunde faae en Hat fuld af Guld, vilde han hente det, og han tilføiede, at han troede ikke det vilde skade ham i mindste Maade. Lad ham faae en Hat fuld, saa vil han have en anden og en tredie indtil han tilsidst hænger mere ved Metallet end ved Alt, hvad han tidligere har lært om Gud og hans Rige. Jeg vilde hellere skjule det for ham

saavelsom for enhver Anden, og selv ønsker jeg det ei heller, endskjøndt jeg godt veed hvor jeg kunde gaae hen og hente min Hat fuld af det og jeg har vidst det ligefra den Tid jeg kom til disse Dale.

Jeg ønsker hverken Guld eller Sølv, men jeg ønsker at fuldføre Templet og det nye Tabernakel, saavelsom at sende Evangeliet til alle Jordens Nationer og at indsamle de Fattige. Behøve vi ikke Guld til disse Foretagenders Udførelse? Jo. Vilde det da ikke gavne os at opgrave noget af Jorden i dette Øiemed? Verden er fuld af Guld og vi vilde gjøre bedre i at faae noget paa en lovlig Maade, thi det er allerede møntet og renset fra Sand og andre urene Substantser. Dersom vi besad sand Kundskab og Magt fra Gud, vilde vi vide hvorledes vi skulde kunne erholde Guld i Overflodighed. Verden er fyldt med det, men Menneskene see kun lidt deraf. Vi ønske Rigdomme, men ikke i Form af Guld eller Sølv. Mange af os vide hvad vi virkelig behøve og ønske, og Nogle vide det ikke engang. Jeg ønsker, at Templet skal fuldføres og jeg ønsker at tilfredsstille de Fattiges Mangler og jeg prøver stadig paa efter den bedste Kundskab og med den Indflydelse, jeg besidder, at sætte alle Fattige i en saadan Stilling, at de selv kunne forsørge sig.

Vi ønske Alle at komme i Besiddelse af sande Rigdomme, men hvorledes skal dette skee? Gud har sat os i denne vor nuværende Tilværelse; vi have mange Lyster, Lidenskaber og Egenskaber, som baade kunne tjene os til Gavn og Fornøielse eller til Skade og Bedrøvelse, alt efter den Maade, paa hvilken vi gjøre Brug af dem; han har ligeledes skjænket os Huse og Agre, Guld, Sølv og Overflødighed af Livets Nødvendigheder og Behageligheder. Prøve vi paa at ære Gud for alle disse herlige Gaver eller prøve vi paa at danne os andre Interesser uden Guds og hans Riges og paa denne Maade bortødsle alle de Gaver og Egenskaber, hvormed han har velsignet os? Kun meget faa rige Mænd ere indkomne i denne Kirke, som ikke have hengivet deres Midler i Djævelens Hænder. Der findes Mænd iblandt os nu, som kunde have givet deres Tusinder af Rigsdalere til Evangeliets Udspredelse, Templets Opførelse eller til de Fattiges Udfrielse fra Babylon, men nei, de søgte, de søge nu og ville maaskee ogsaa i Fremtiden søge at give de Ugudelige deres Midler eller idetmindste anbringe dem saaledes, at det vil være let for dem, der ere udenfor denne Kirke, at tage dem. Jeg ønsker dog at lade Eder vide, at selv om en Mand skjænker sine Midler til Guds Riges Fremme, beviser det ikke for mig, at han er oprigtig af Hjertet. Det er allerede længe siden jeg har lært, at et Menneske kan skjænke en Gave i urene Øiemed.

Herren giver os Eiendele og forlanger, at vi skulle offre en Tiendedeel af vor Indtægt, som skal bruges i en viis og ædel Hensigt. Det bedrøver mig, naar jeg seer, at Nogle have Lyst til at handle paa fremmede Steder og derved blot søge at hæve sig selv ved at erhverve sig mange Penge, istedetfor at benytte de Egenskaber og Midler, Gud har givet dem, til Opførelsen af hans Rige, til de Fattiges Indsamling, til Zions Forløsning og Opbyggelse, til at rense Jorden, saa den kunde blive liig Edens Have, til at bekjæmpe Synden hos dem selv og endelig til at udsprede Retfærdighed i Landet. Vi finde de samme Individer nu, som man altid har fundet og vil vedblive at finde, indtil Herren den Almægtige skiller Faarene fra Bukkene, men naar det vil skee, kan jeg ikke sige.

Hvad mine personlige Følelser an-

gaaer, da ere de, at jeg kunde ønske, at dette Folk maatte komme til at besidde store Rigdomme i dets nuværende Prøvestand, ja det, som nu kaldes Rigdom, nemlig Guld, Sølv, Huse, Agre og deslige, og det vilde være mig kjært at see saavel Mænd og Qvinder som ogsaa Børn leve blot for at gjøre Godt og handle retfærdigt. Skulle vi nu søge at blive rige paa det, de Ugudelige elske og tilbede, eller skulde vi istedetfor at hige efter Guld og Sølv ikke hellere stræbe af al vor Magt og med alle de Midler, der staae til vor Raadighed, at tækkes Gud og opføre hans Rige? Lad os overtænke dette og vælge en af Delene.

Jeg har ved tidligere Leiligheder talt meget om Tiendeloven, hvorfor jeg ikke skal sige meget om den nu og ønsker hellere slet ikke at tale om den, men jeg vil kun anføre nogle Kjendsgjerninger. Det er sandt, vi indsamle bestandig flere og flere forskjellige Individer hertil, som blande sig med dem, der vare her tidligere, og mange af disse have, saa synes det, næsten ingen Evner, der kunne bevirke deres Fremgang; de synes ikke istand til at forstaae Tingenes Tilstand her som den virkelig er; de vedblive at være som de ere, og jeg frygter for, at de ingensinde ville forandre sig. De ere ligesom de bedste Methodister, allerstørst og allerhelligst, naar de først indkomme i Menigheden, men sidenefter voxe de endeel nedad istedetfor at gjøre Forbedring og Fremgang. Naar de have været mange Aar i Kirken, henvise de til den Tid, de indkom, som den lykkeligste Periode i hele deres Liv, medens de dog bestandig holde sig bagefter dem, der skride stadig fremad, og de hyle og bede bestandig om at maatte komme til at besidde den første Kjærlighed, de følte for Gud og hans Sag. Istedetfor dette kunde deres Vandring her paa Jorden bestandig blive lettere og hurtigere, hvis de i Sandhed vare fødte af Gud og de vilde da snart naae den Dag, da de skulde være fuldkomne. Vi kunne ikke forvente, at de nylig hertil ankomne Brødre og Søstre kunne forstaae Guds og hans trofaste Folks Handlemaade her i Zion saa godt som de af vore Troesfæller, der have opholdt sig her i mange Aar, thi dertil udfordres, at de først maae have Leilighed til at lære at kjende Forholdene her, betragtede baade fra den religieuse, moralske og politiske Side.

Hvis jeg ikke husker feil, troer jeg nok det var igaar at en Mand fra Weber Dalen fortalte mig, at en Kjøbmand var ankommen til den Egn og onskede at opkjøbe al den Sæd, Folket derstedshavde, til en Priis, han selv angav, men da han mærkede, at dette ikke lod sig gjøre, blev han vred og sagde, at Befolkningen var nogle fordømte Brighamiter. Jeg gjorde mig megen Umage for at forklare ham, at det var mit høieste Ønske, at hele Befolkningen i dette Territorium var saameget Brighamiter, at den havde Forstand nok til selv at opbevare saamegen Sæd, som var nødvendig til dens eget Underhold indtil næste Høst.

Vi have nu været her i disse Dale i femten Aar. For tretten Aar siden byggede vi et Huus, hvori vor Tiende skulde opbevares og desuden opførte vi andre Bygninger ved Siden deraf. Fra den Dag af og til den nærværende har Oplagsstedet for Sæden været fuldt, med nogle faa Undtagelser, og vi kunde i al Magelighed føde de Fattige; naar Emigranterne kom hertil hvert Efteraar, kunde vi forsyne dem med Brød og vi kunde ogsaa yde de Ældsters Familier Bistand, som vare paa Missioner; alt dette have vi kunnet gjort indtil denne Dag. Jeg har fleer end een Gang sagt dette Folk, at hvis den Tid kom, at Hveden bragte Penge i dette Territorium, vilde Tiende-

oplaget være tomt; men I have aldrig hørt mig sige, at Gud vilde tillukke Himlene og lade en Hungersnød ramme dette Folk, skjøndt Rygtet har gaaet, at jeg skulde have sagt det. Der vil blive en Hungersnød, som vil prøve os haardere end vi nogensinde ere blevne prøvede, dersom vi ikke gjøre ret og søge at undgaae den. Tiendehuset er tomt og mit Contoir opfyldes stadig af Folk, der bede mig om at give dem Brød, men jeg har ikke mere at give dem. Hvor findes da Sæden? Den er bleven høstet her; Gud har skjænket os nok af alle Slags og Hveden findes hos Folket i dette Territorium, som bekjende sig at være Guds trofaste Børn, men nu kunne de faae contante Penge for Sæden og det synes, at Mange ere uvillige til at offre Herren hvad hans er.

Hører det, I Guds Folk! Herrens Forraadshuus er tomt og naar de Fattige blandt Guds Børn bede om Brød og deres Raab naaer hans Øren, vil han komme frem af sit Skjulested med en retfærdig Straf; en haard Tugtelse vil ramme dem af hans Folk, der have været lunkne og ligegyldige i at opfylde deres Pligter. Dersom I yde Eders Tiende og Offringer, vil Herren bevare Eder og beskytte Eder mod Overrumpling af Eders Fjender; men dersom I undlade at gjøre dette, maae I berede Eder paa en mørk og skjæbnesvanger Tid. Vi behøve Noget til de Qvinder og Børn, hvis Forsørgere slumre i den tause Grav. Dersom vi vedblive at have Broderskab med dem, der ikke ville yde hvad de bør til de Fattiges Underhold, maae vi ogsaa tage imod de Plager og Straffedomme, der ville udgaae over dem; de maae enten afskjæres Kirken og kastes bort som Salt, der har mistet sin Kraft, eller ogsaa maae de give Herren, hvad der tilkommer ham, og hjælpe til at understøtte Guds Præstedømme paa Jorden. Vi have Herrens eget Svar i en Aabenbaring, given i Far West, Missouri, den 8de Juli 1838, paa Spørgsmaal om hvormeget han fordrede som Offer eller Tiende af sit Folk. Det lyder saaledes:

„Sandlig, saa siger Herren, jeg fordrer, at det hele Overskud af deres Formue skal gives i min Menigheds Biskops Hænder i Zion, til mit Huses Bygning, og til Grundlægningen af Zion, og til Præstedømmet, og til min Kirkes Præsidentskabs Gjæld; og dette skal være Begyndelsen til mit Folks Tiende. Og derpaa skulle de, der saaledes have givet Tiende, betale en Tiendedeel af alle deres Indkomster aarlig, og det skal være en fast Lov for dem til evig Tid, for mit hellige Præstedømme, siger Herren."

Og atter: „Dersom derfor Nogen tager af den Overflødighed, som jeg har skabt og ikke giver sin Deel efter mit Evangelies Lov til den Fattige og den Trængende, han skal med den Ugudelige opløfte sine Øine i Helvede i Pine."

Nogle kunne maaskee troe, at Tienden bruges til at opholde det første Præsidentskab og de Tolv med; dette er dog feilagtigt. Jeg kan godt sige, uden at prale, at der findes ikke nogen Mand i Kirken, der har gjort saameget for den og Værkets Fremgang, som jeg har, hvad Ydelsen af Pengebidrag angaaer, alligevel har jeg ikke selv givet Noget, thi det er Gud, der har skjænket mig de Gaver, jeg har kunnet give; det har ikke været mine Midler, og skulle de nogensinde blive mine, saa skal det være, naar jeg har overvunden Alt og naaet min Ophøielse, da vil jeg maaskee modtage dem fra ham, som eier Alt. Dersom der findes Mænd i det første Præsidentskab, som ikke ere istand til at opholde sig selv og deres Familier, maae vi hjælpe dem til at gjøre det af Tiendecontoiret; dersom der findes nogen iblandt de Tolv, som ikke kunne ernære

sig selv, skulle vi hjælpe dem; det er vor Pligt og det er Folkets Pligt at have Midler ved Haanden til dette Øiemed, ligesom til alle andre, der angaae Guds Riges Opbyggelse og Zions Forløsning i disse sidste Dage.

De Mænd, som arbeide som Missionairer eller Lærere om Evangeliet iblandt Folk og de, der arbeide for at indsamle de fattige Hellige eller som paa anden Maade virke til de Helliges Gavn i Almindelighed eller ogsaa for Menneskenes paa den ganske Jord, maae ophold es, og vi ønske, at de Hellige overalt hvor de findes maae yde hvad de kunne til Præstedømmets Underhold og saaledes efterkomme Befalingen, der lyder saaledes: „Herrens Ord, som Tillæg til den allerede givne Lov, tilkjendegivende Biskoppens Pligt, der er bleven ordineret i Kirken i denne Deel af Viingaarden, hvilken sandelig er dette: At varetage Herrens Forraadshuus, at modtage Menighedens Offringer i denne Deel af Viingaarden, at modtage Regnskab af de Ældste, som før er blevet befalet, og at sørge for deres Fornødenheder, og de skulle betale for det, de annamme, saafremt de have Noget at betale med, at dette ogsaa kan blive helliget til Kirkens Bedste, til de Fattige og Trængende; og den, der Intet har at betale med, for ham skal der leveres en Regning til Biskoppen i Zion, som skal betale Gjelden af det, som Herren lægger i hans Hænder. Og de Trofastes Arbeide, som arbeide i aandelige Ting, og forvalte Evangeliet og hvad der hører til Riget, for Menigheden og for Verden, skal betale Gjelden til Biskoppen i Zion."

Jeg vilde gjerne, at Folket i dette Territorium skulde forstaae dette og handle retfærdigt og være trofaste i alle deres Pligters Udførelse. Vi kunne ikke undslaae os for at opfylde vor Pligt, thi al vor Tid, vore Evner og Midler tilhøre ham og vi ere kaldede og forpligtede til at opføre hans Rige. Ingen har Ret til at tilbringe sin Tid paa en ligegyldig Maade, thi derved gavner han hverken sig selv eller sin Næste. Alle Industridrivende og Capitalister bør lade Arbeideren faae Beskjæftigelse og derved formilde den Trængendes Kaar.

Jeg opfordrer Eder til at bygge sunde Huse, smukke Templer og Forsamlingslocaler, saa at vore Byer maae blive skjønne og mægtige og vort Folk anerkjendt som flittige og forstandige Mennesker. Lad os lade vore Drengebørn lære nyttige Haandværk, saavelsom de forskjellige Nationers Sprog og Historie, paa det de i Tiden maatte blive istand til at beklæde hvilkesomhelst Embeder og Stillinger i Livet, ligefra Agerdyrkeren til Philosophen. Har dette Folk alene fæstet sit Sind paa eller gjort sig det til Opgave at opholde og ernære sig selv, at frembringe og fabrikere Alt, hvad der er nødvendigt til deres Livs Ophold, saa at det kan blive uafhængigt, eller er det tilfreds med at kunne kjøbe Pragt og Stads paa fremmede Steder, hvilket kun tilfredsstiller Øieblikkets Fordringer, men senere bringer Anger og Fattigdom med sig?

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Marts.

Vi optage efter „Millennial Star“ Følgende:

Vink til de Hellige, som skulle emigrere.

Da der kun er faa Uger tilbage til den Tid, de Hellige skulle afreise herfra, troe vi, at nogle faa Vink eller Raad til dem, ere paa deres rette Plads i dette Nr. af „Stjernen.“ Lærdommen om Indsamlingen til Zion, hvor Hovedqvarteret for Guds Børn er, har forskjellig Virkning paa forskjellige Individer. Der findes Nogle, som, naar de høre Læren om Indsamlingen, eller Udvandringen til det fjerne Vest, ikke have Tro nok til at annamme den. De troe gjerne paa Tro, Daab, Omvendelse og Hænders Paalæggelse for den Hellig-Aands Gave, men Indsamlingen er Noget, de ikke kunne fæste Lid til, eller, hvis de tænke derpaa og tale om naar de skulle reise, saa udsættes Tiden til næste Gang, og saaledes gaaer det ene Aar efter det andet. Der findes ikke noget Tiltrækkende ved Zion fremfor deres Fodeland for Saadanne. Naar de tænke paa det Dieblik de skulle begynde Reisen, forestille de sig alle de Ubehageligheder og Besværligheder, der ere forbundne med den, uden ogsaa at betænke det store Gode, de kunne opnaae ved deres Udvandring. Folk af denne Slags troe, skjøndt de vist neppe selv vide det, meget lettere end Andre alle de onde Rygter og Usandheder, der ere i Omløb om Zion og om deres Brødre og Søstre dersteds; Frygt og Tvivl har taget deres Sind i Besiddelse, og istedetfor at bortvise disse Onder, nære de dem ved deres Tro og Handlinger. Da denne Slags Individer sjelden eller aldrig komme til at emigrere, er det ikke paa dem vi for Nærværende ville fæste Opmærksomheden; de gaae til en vis Yderlighed paa den ene Side, men der findes Andre, som gaae ligesaa yderlig i modsat Retning, idet de antage, at de skulle opnaae den største Lyksalighed og Herlighed, naar de naae Zion. De læse og synge om det saaledes som Propheterne saae det i Synerne og som Digterne have beskrevet det — i Majestæt og Herlighed, men de forglemme, at endnu er Zion ikke fuldkommen og kan ikke straale i Pragt og Skjønhed. De troe, at naar de naae Zion, skulle de vorde omskinnede af Herlighed og at Velsignelserne skulle tilflyde dem i uhyre rigeligt Maal.

Dersom de udstaae Besværligheder i deres Fødeland eller skulde Reisen bringe Vanskeligheder med sig for dem, trøste de sig med det Haab, at naar de naae de Helliges Hovedqvarteer, skulle de ikke længere være udsatte for Prøver eller Lidelser. Der komme vi iblandt vore Brødre og Søstre, mene de, som ville modtage os med aabne Arme; der ville Apostler og Propheter belære os; der boe vi i et Land, som er helliget og indviet til Herren, og der indaande vi den rene og forfriskende Luft og hvad kan vel forstyrre vor Lykke? De troe, at de der skulle fornemme Indtryk, de aldrig før lagde Mærke til. De troe deres Væsen maa forandres og især maae alle de, der ere gaaede forud for dem, være forandrede og frie for Feil; de troe de maae være forandrede fra svage og ufuldkomne Væsener til fuldkomne

Mænd og Qvinder. Det er vel sandt, at deres egne Begreber om Fuldkommenhed ere indskrænkede, alligevel har Enhver et eget Maal, med hvilket han maaler den. Ligesaa mange forskjellige Individer, som der findes, ligesaa mange forskjellige Begreber ere der om Zion, og Enhver forventer, at hans Mening er den rette. Naar han kommer hjem og erfarer, at dette ikke er Tilfældet, mener han, at der er noget galt og han er skuffet i sin Forventning og ofte ender det med Frafald.

Tilfælde af denne Slags ere meget almindelige. Uagtet Alt hvad der er skrevet og talt om denne Gjenstand, forlade Mange dog deres Fødeland med urigtige Begreber om hvad de ville finde i Zion. Disse feilagtige Anskuelser næres undertiden ikke alene af Kirkens Medlemmer, men nogle af Brødrene i Præstedømmet have ogsaa hengivet sig dertil.

Eftersom en ny Udvandring fra disse Lande er nær forestaaende, advare vi Alle for Feiltagelser af de nævnte Slags, saa at de kunne undgaae Skuffelser. Enhver Hellig bør erindre sig, at Zion bestaaer af Individer lig ham selv — af Mænd og Qvinder, som ere udvandrede ligesom han nu selv er i Begreb med, og at disse Brødre og Søstre have taget alle deres Svagheder og Ufuldkommenheder med sig og at de ere kun frie for saamange af disse, som de have overvundet. De Hellige bør ogsaa huske paa, at skjøndt man i Zion kan nyde flere Velsignelser, større Fred og Lykke end paa noget andet Sted, saa ville dog kun de, som have beredt sig for dem, erholde saadanne Goder. Hvis de, der emigrere, ønske at opnaae Lykke i Zion, maae de selv bringe Grundlaget for en saadan med sig i deres egne Hjerter, thi hvis de ikke gjøre det, ville de ikke blive mere lykkelige der end her, ja, vare de endog i Himmelen og manglede det, troe vi ikke, de vilde føle sig lykkelige. Det vil være Daarskab at maale Zions Beboere efter Fuldkommenhedens Maal. Enhver af Evangeliets Grundsætninger og Lærdomme, og især Indsamlingen, burde overbevise de Hellige om, at i heldigste Tilfælde kunne de kun danne dem indskrænkede Begreber om hvad Fuldkommenhed er, og følgelig ere de ikke istand til at afsige en retfærdig Dom om et Folk, som det, der boer i Zion.

Det bedste, de Hellige kunne gjøre, er at udvandre til det fjerne Vest og da tage deres Brødre og Søstre dersteds, som de finde dem, med den Bestemmelse, at de ville blive tilfreds med dem; skulde de Hellige i Zion ikke være saa fuldkomne, som de kunde ønske de vare, saa bør man istedetfor at finde Feil hos dem og bruge Tiden til at passe paa deres Ufuldkommenheder, hellere henvende Opmærksomheden paa sin egen Fuldkommengjørelse, saa at naar næste Aars Emigranter komme op, de da maatte finde dem, der reiste sidste Gang, saa tilfredse, at de Nyankomne ikke finde sig skuffede med Hensyn til dem. Ved at bruge en saadan Fremgangsmaade, ville de finde Zion saaledes, som de med Rimelighed kunde have forventet, og da ville de Velsignelser blive rettelig vurderede, som kan opnaaes der. De Individer, som ere besjælede af Guds Aand, hvis Forhaabninger ere grundede ved den og som kjende deres egne Svagheder, ville aldrig blive skuffede i deres Forestilling om de Helliges Opholdssted; derimod ville de, der tillukke Ørene for deres egne Ufuldkommenheder og som vente langt mere af Andre end de troe at Andre kunne fordre af dem, hvis deres Stillinger bleve ombyttede, finde deres Forhaabninger for dristige.

Der er Intet, hvori de Nyankomne oftere skuffes end i deres Forventninger om deres Modtagelse ved Ankomsten til Utah. Vi have kjendt Hellige, som ved deres Afreise til Bjergenes Dale eller ved deres Bestemmelse om at udvandre, have opregnet Navnene paa alle de Ældster, der have været udsendte fra Zion og som de have opholdt og understøttet i deres Hjemstavn, og troet at disse skulde tage dem ind til sig, naar de kom til Utah, opholde dem og forsyne dem med det Nødvendigste indtil de selv bleve istand til at erhverve Noget. I nogle Tilfælde have deres Beregninger slaaet til, men i andre, ja i de fleste, ere de blevne skuffede. Paa samme Tid, som Personer af denne Slags ankomme til Dalene, kunne der gjerne komme en heel Snees andre Hellige, der have ligesaa god Grund til at gjøre Krav paa de nævnte Ældsters Taknemmelighed og Velvillie. Det gjør mindre til Sagen enten Missionairerne have Raad til at modtage og opholde de Hellige, som ankomme til Utah, thi om de endog besad mange Midler, vilde de ikke finde det passende. I de fleste Tilfælde ere de Ældste dog ikke istand til at være saa gjæstfrie, som de kunde ønske at være, men det er dog urigtigt af dem, der tidligere have underholdt Missionairerne, som efter Lydighed mod Guds Befaling have arbeidet i Viingaarden, at forvente at disse Brødre skulle tilbagebetale den Gjæstfrihed, de nød, eller aabne deres Huse og Døre for de Nyankomne. Enhver Broder, som har været udsendt paa Mission, har gjort Bekjendtskaber i hundredeviis og nydt Gjæstfrihed og god Modtagelse hos mange Familier. Et Øieblik Eftertanke bør oplyse Enhver om, at det vilde være umuligt for ham at opholde dem Alle, thi den Ene har ligesaa meget Krav paa hans Gjengjæld som den Anden.

Vi raade de Hellige til ikke at nære saadanne Forhaabninger, naar de reise hjem. Lad Enhver stole paa Herren; dersom de blive venligt og godt modtagne, naar de komme til Zion — hvilket der er al Sandsynlighed for — saa er Alt ret; men dersom de ikke nyde nogen særdeles Opmærksomhed eller dersom Ingen kommer løbende imod dem og aabner Armene for dem med en Velkomsthilsen, ville de ikke føle sig bedragne, men ville, ved Hjælp af Herrens Velsignelser, snart blive istand til selv at berede sig et sorgfrit Udkomme og tage en virksom Deel i Opførelsen af Guds Rige paa Jorden.

Naar Ældsterne, som have arbeidet i Kirkens Tjeneste, emigrere, have de Meget at kjæmpe imod, som vil prøve deres Tro meget, dersom de ikke ere forberedte paa at modstaae det. Dette er især Tilfældet med dem, der have været Missionairer i flere Aar. Folket har seet op til dem med Agtelse og gjort Meget af dem, hvorsomhelst de ere komne som Lærere om Gud og hans Rige; vi kjende Tilfælde, hvori saadanne Mænd ere blevne saa vante til denne Agtelse og Tillid, at det syntes næsten som om de havde glemt, at den Ærbødighed, der blev dem viist, var for Præstedømmet, de besad, og ikke for deres egen Person eller naturlige Evner. Dersom der findes Nogen for hvem det er nødvendigt at være boielig og ydmyg ved deres Hjemreise, saa er det i Sandhed den Ældste, som har været udsendt paa Mission. Hvis de ikke ere tilstrækkelig ydmyg, vil deres antagne Vigtighed blive rokket betydelig og de ville være i Fare for at blive fornærmede og apostasere. Enhver Ældste kan ved sin Ankomst til Zion ikke komme saameget i Betragtning, som mange af dem troe, deres Evner, Stilling og deres tidligere udførte Arbeide berettiger dem til. Omstændighederne forbyde dette. Der ville de træffe Mænd i tusindviis, som

ere deres Lige i enhver Henseende — Mænd, hvis Talenter ere ligesaa mangfoldige, hvis Stillinger ere ligesaa ophøiede og hvis Arbeider have været ligesaa vigtige og frugtbringende som deres egne; de kunne altsaa ikke vente, at de skulde blive foretrukne fremfor saamange af deres Ligemænd eller blive viist særdeles Opmærksomhed og Ære. De bør ikke forvente noget Saadant, thi hvis de gjøre det, er det sandsynligt, at deres Haab vil slaae feil. Vi betvivle ikke, at Ældsterne allerede forstaae dette, men vi erindre dem kun derom. Enhver Missionair, som reiser hjem, bør lægge sig Jesu Ord paa Sindet: „Hvo sig selv fornedrer, skal ophøies," og begive sig dertil med den faste Beslutning at undertrykke alle de ophøiede Følelser, han maatte have faaet ved at virke i en ansvarlig og vigtig Stilling blandt de Hellige i Adspredelsen, og tage fat med Iver paa hvilkensomhelst ærlig Bestilling, der tilbydes ham. Ved at gjøre saaledes, vil han bevise for sine Brødre og Søstre saavelsom for Herren, at han ikke er noget Søndags-Menneske, men at han altid har Værkets Vel for Øie og at han er villig til at hjælpe til med dets Fremrullen paa hvilkensomhelst Maade, der bliver ham anviist.

Correspondance.

Amerika.

Store Saltsøstad, den 24de Januar. 1864.

Præsident Jesse N. Smith.
Kjære Broder!

Der er nu hengaaet en lang Tid siden jeg sidst skrev Dem til og en Undskyldning fra min Side vilde her være paa den rette Plads, dersom De var fremmed for Utah og for de mange Maader, paa hvilke et Menneskes Tid her kan afbenyttes, for ikke at sige Noget om de mange Nødvendigheder en stor Familie behøver, og som der skal til, saavidt muligt, især naar Familiefaderen har været fraværende tre Aar. Siden min Hjemkomst har jeg ikke havt en Dag ledig, men har maattet arbeide ufortrødent for at betale min Families Gjeld og for at forskaffe os Opholdet. Herren har forsynet mig med særdeles god Helbred og Styrke, saa at jeg har været istand til at gjøre mere Arbeide end nogensinde tidligere.

Medens vor lovgivende Forsamling har været samlet, har min Tid været meget optaget, saa jeg har ikke skrevet mange Breve. Den 22de ds. sluttedes Møderne; mange Forslag gik igjennem og bleve resolverede af den fungerende Gouverneur, Reed.

Man smigrer sig med, at Udsigterne til at komme i Besiddelse af Guld eller andre kostbare Metaller ere gode, men Tiden vil vise, enten vor Tro overgaaer de Ugudeliges Higen efter denne Verdens Gud, saa at Kostbarhederne maae forblive skjulte indtil de kunne være til Gavn for de Hellige, eller om det skal lykkes Guldgraverne at dyrke deres Gud her i disse Bjergegne og saaledes bevirke, at deres Forbundsfæller komme hid ogsaa og søge at forstyrre vor Fred.

I denne Tid ere Jordens Frembrin-

gelser i høi Priis her, paa Grund af, at megen Sæd er bleven ført ud herfra, og dertil kommer, at de Forenede Staters Tropper ogsaa faae deres ugentlige Leveringer af alle Slags; han, hvis Ret det er at styre og regjere, har havt Naade med dem, saa at de endnu have faaet deres Ophold her. Uagtet den mindre gode Høst, troer jeg dog der vil være tilstrækkeligt Brødstof til næste Høst. Mange Hellige lære nu ved bedrøvelig Erfaring, at det havde været bedre at gaae efter Guds Tjeneres Raad og sparet eller gjemt deres Oplag af Sæd istedetfor at sælge det til Fremmede.

Det har været temmelig koldt her i Vinter, dog have vi ikke havt ubehageligt Veir. Her i Byen have vi havt udmærket Kaneføre i flere Uger, men nu svinder Sneen hurtigt bort, og Foraaret vil snart bryde frem i al sin Skjønhed.

Den Algode har maget det saaledes, at Bjergene ligge fulde af Snee nu, hvilket i den tilstundende Sommer vil smelte, og paa denne Maade vil det hjælpe til at befugte og vande vore Marker og Haver, saa at vore Udsigter for Fremtiden ere meget lovende. Vi nyde her den Fred, de fleste af Jordens Nationer savne. En almindelig god Helbredstilstand hersker i alle vore Settlementer, og Enigheden er et Særkjende paa vore Folk. Ingen søger at skade eller forskrække os, men Guds Rige vil rulle fremad og vil seire over enhver Fjende.

Staten „Deserets" lovgivende Forsamling holdt Møde igaar. Flere Committeer bleve nedsatte, Gouverneurens Budskab, som var meget kort, men tydeligt, modtoges, og to Forslag bleve antagne, hvorefter man hævede Mødet.

Skjøndt vi stadig banke paa de Forenede Staters Dør, ere dog Udsigterne til at blive optaget som Stat ikke meget glimrende.

Der er Meget, om hvilket det vilde glæde mig at skrive, naar min Tid blot var dertil, men desuden antager jeg, at De allerede er bekjendt med de vigtigste Nyheder herfra.

Behag at hilse Br. C. Larsen og Alle, som kjende mig.

At Gud maa velsigne og styrke Dem i Deres ansvarsfulde Stilling og at De, naar Herren finder det beleiligt, maa vende tilbage til Deres Familie og Venner her i Bjergenes Dale, er mit oprigtige Ønske.

Med megen Agtelse Deres Broder i Pagten.

John Van Cott.

Efterstaaende Skrivelse, som vi troe vil interessere vore Læsere, er velvilligt overladt os til Optagelse i „Stjernen":

Store Saltsøstad, den 28de Januar. 1864.

Broder John Smith.

Kjære Fætter!

Ved den lovgivende Forsamlings Slutning vender min Tanke sig uvilkaarligt hen til Dem og paa den Deel, De tog i den i Statssecretair Woottons Tid. Ved at nævne hans Navn kan jeg tilføie, at vi have erfaret, at han fik sit Banesaar i

Slaget ved Chancellorsville og døde i Richmond, som Offer for hans Daarskab i at forsvare de Sydlige. Gouverneur Cumming har aldrig faaet Lov til at reise til de sydlige Stater, simpelthen fordi hans Penge vare deponerede i Banken i de nordlige Stater, og dersom han var reist til Syden, vilde der være bleven lagt Beslag paa dem. De sidste Efterretninger, man havde fra ham, underrettede os om, at hans Helbred var mindre god; der drikkes langt mere Spiritus i Staterne end her, skal jeg sige Dem!

I det sidste Aar har Territoriets Embedsmænd udført deres Bestillinger uden at nogen Lønningslov for dem har været vedtaget, idet Gouverneur Harding negtede at underskrive den. Ved dette Middel troede han at kunne svække Territoriets Embedsmænds Iver og Magt, men Folkets Enighed overvandt dette, idet Rodemestrene indbetalte Skatterne til Skatmesteren, og Regnskabsføreren udstedte Betalingsanviisninger for de meest pressesende Sager, som Gouverneuren havde negtet sit Samtykke til, og Skatmesteren honorerede disse paa eget Ansvar.

Den nærværende lovgivende Forsamling udstedte et Lovforslag, ved hvilket alle Ulemperne i deres tidligere Sammentrædelse bleve afhjulpne; dette Ændringsforslag blev antaget af den fungerende Gouverneur, Amos Reed, hvilket aldeles kuldkaster gamle Hardings Modstand. Der blev iaar bevilget et Beløb af 27,000 Dollars, som meest skal anvendes til Anlæggelse af nye Veie, til Udbedring af de gamle og til Broers Bygning.

Omtrent 1,000 Soldater ligge i Leir ved Camp Douglass; de faae deres Proviant fra Biskop Sharp og betaler 35 Dollars for 2,000 Pund Hø; efterat det blev dem klart, at det var vanskeligt for deres egne Speculanter at faae tilstrækkelig Proviant, have de været høflige; ingen Trusler udstødes mod os, ja ikke engang Vink om at vi ere Fædrelandet utroe, saaledes som før var Tilfældet; deres Høflighed mod os gaaer endog saavidt, at Officerene ere venlige. Hvorlænge det varer, beroer paa Omstændighederne; der gjøres stadig Forsøg paa at faae en Opvækkelse istand angaaende Guld- og Sølvminerne, men Ulykken er, at de endnu ikke have opdaget dem!

Theatret vedbliver at være Gjenstanden for den almindelige Opmærksomhed og ved Forestillingerne Onsdag og Løverdag ere der i tusindviis af Tilskuere; „the Octoroon" faldt netop i Folkets Smag, og „Green Bushes," som blev spillet bagefter, har trukket fuldt Huus.

Præsident Young har ikke været vel i den sidste Tid, som Følge af en stor Forkjølelse han havde paadraget sig, men nu er han bedre; Præsident Kimball og Wells have nydt en god Helbred.

Det største og bedste Arbeide, noget Menneske kan udføre, er at prædike Jesu Christi Evangelium og administrere dets Ordinantser for sine Medmennesker; de Mænd, som ere kaldede til et saadant Embede, skulde, saafremt de ere trofaste, om de endog skulle kjæmpe mod Fattigdom, Nød og andre Hindringer, som ikke let kunne beskrives, erholde Livets Krone og uendelig Glæde, naar han trofast opfylder sine Pligter og ærer sit Præstedømme. Vær derfor ved godt Mod, kjære Fætter, og trøst dem, der ere i Deres Nærhed, thi den, som frelser een Sjæl, skal faae stor Glæde og Belønning; hvor stor vil saa Lønnen ikke blive for den, der har været et Redskab i Guds Haand til at frelse mange Sjæle?

Ældste E. T. Benzon, L. Snow og W. W. Cluff begive sig paa Mission til Sandwichøerne den 1ste Marts. Ældste Joseph F. Smith vil ogsaa reise dertil, og maaskee han vil tage sin Hustru med

sig; andre Missionairer ville følge senere. Capitain Gibson har handlet meget daarligt og urigtigt paa sin Mission dersteds. Behag at hilse Ældste Jesse N. Smith; Broder W. W. Cluff og jeg skrev til ham for fire Uger siden. Min venligste Hilsen til Brødrene G. M. Brown, S. L. Sprague og J. Gray.

Deres hengivne Broder og Fætter.

George A. Smith.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli 1839. (Fortsat fra Side 175.)

Disse Mænd ere nu i Himmelen, men deres Afkom lever endnu her paa Jorden. Disse Fortidens hellige Mænd have Medlidenhed med os. Gud vil sende sine Sendebud hertil Jorden. I Matthæi 13, 11 læse vi, at Menneskens Søn skal udsende sine Engle. Alle disse bemyndigede Væsener ville komme ned og forene sig med os i at udføre denne store Gjerning.

Guds Rige er liigt et Sennepskorn. Frøet er lille, men frembringer et stort Træ og Himmelens Fugle bygge Rede i dets Grene. Fuglene ere Englene. Saaledes komme Englene ned; de forene sig og samle deres Børn rundt omkring sig. Vi kunne ikke blive fuldkomne uden dem, ei heller kunne de blive det uden os. Naar dette er skeet, vil Menneskens Søn nedstige og den Gamle af Dage tage Sæde; vi kunne da komme til Engles mange Tusinde, have Selskab med dem og modtage Belærelse af dem. Paulus talte om Mose Gjerninger, om Israels Børns Daab etc. Han vidste dette meget vel, som ogsaa, at Ordinantserne og Velsignelserne vare i Kirken. Paulus var i Besiddelse af disse og vi kunne godt faae Himmelens Fugle til at bygge Rede i Træets Grene osv.

Dyret førte Krig med de Hellige og overvandt dem indtil den Gamle af Dage kom; Dommen blev givet den Høiestes Hellige af den Gamle af Dage og Tiden kom da de Hellige besad Riget. Dette gjør os ikke alene til Præster her, men i al Evighed.

Frelse kan ikke opnaaes uden Aabenbaring; det er forgjæves at prædike uden forudgaaende Aabenbaring fra Himmelen. Intet Menneske kan være en Jesu Christi Tjener uden han har Jesu Vidnesbyrd, som er Prophetiens Aand. Saliggjørelse er altid bleven meddeelt ved Vidnesbyrd. Mænd i vore Dage tale om Himmelen og Helvede og de have dog ikke seet noget af Stederne, og jeg tør sige, at intet Menneske kjender Noget til dem, uden han har seet dem.

Menneskene give sig Mine af at kunne forudsige. Jeg vil prophetere, at Tegnene paa Menneskenes Søns Tilkommelse allerede ere begyndte. Vi ville snart faae Krig og Blodsudgydelse; Maanen vil forvandles til Blod. Jeg bevidner dette og at Menneskenes Søns Tilkommelse er nær, ja den staaer for Døren. Hvis vore Sjæle og Legemer ikke see hen til Menneskens Søns Komme, og dersom vi døe, og endda ikke see

fremad, skulle vi være iblandt deres Tal, som skulle bede Bjergene falde over os.

Menneskenes Børns Hjerter skulle vendes til deres Fædre, og Fædrenes til Børnenes, hvadenten de ere levende eller døde, for at de kunne være beredte for Menneskenes Søns Tilkommelse. Dersom Elias ikke kom, vilde hele Jorden blive fordærvet.

Der vil blive opreist Staver her og der til de Helliges Indsamling. Man kan have talt om Fred, men fra nu af vil hverken de Hellige eller Verden nyde megen Fred. Dette bør dog ikke forhindre os fra at begive os til Staverne; thi Gud har befalet os at flygte og ikke opsætte Tiden, thi da ville vi vorde adspredte, En her og en Anden der. Der skulle Eders Børn blive velsignede, og selv skulle I boe i Venners Midte og nyde Velsignelser. Evangeliets Net samler alle Slags Fiske.

Jeg propheterer, at den Mand, som tøver med at drage bort, naar han har Leilighed dertil, skal blive angreben af Djævelen. Krige staae for Døren, og vi maae ikke tøve her, men vi behøve ikke at offre Noget. Zions Opbyggelse bør være vor ivrigste Stræben, thi naar Krig raser, skulle vi flye til Zion, og Raabet lyder nu: skynder Eder. Den sidste Aabenbaring siger, at I skulle ikke have havt Tid til at gaae over Jorden, førend disse Tildragelser komme. De ville komme ligesom Choleraen, Krig, Ildebrand og Jordskjælv kom; den ene Pestilentse vil følge efter den anden, indtil den Gamle af Dage kommer, og det skal gives de Hellige at dømme.

I skulle ikke troe det Onde, der bliver sagt om mig eller om Kirtland; thi bliver dette et Tilflugtssted for os, vil Djævelen bruge al sin Magt og List for at lægge Snarer for de Hellige. I skulle selv gjøre Eder bekjendt med de Mænd, der, liig Daniel, beder tre Gange om Dagen i Herrens Huus. See altid op til Præsidentskabet med Tillid og Agtelse, og vær villig til at modtage deres Raad og Lærdomme. Enhver, der er bange eller frygtsom, vil falde i Satans Snarer. Den Tid vil snart komme, da Mennesket ikke skal finde Fred uden i Zion og dens Staver.

Jeg saae Mænd nedlægge deres Sønners Liv, den ene Broder myrdede den anden, Qvinder dræbte deres Døttre, og Døttrene søgte deres Mødres Liv. Jeg saae Armeer opstillede mod Armeer; jeg saae Blodsudgydelse, Ødelæggelse og Ild. Menneskenes Søn har sagt, at Moderen skulde være mod sin Datter osv. Dette skal nu gaae i Opfyldelse, og disse Onder skulle følge de Hellige fra Sted til Sted. Satan vil regjere, thi han er optændt af Vrede. Jeg veed ikke, hvor snart disse Ting skulle gaae i Opfyldelse; naar jeg betragter dem, skal jeg da raabe Fred? Nei, jeg vil opløfte min Røst og vidne om dem. Hvorlænge I ville faae god Høst og Hungersnøden udeblive, veed jeg ikke; naar Figentræet grønnes, da er Sommeren nær.

Vi kunne vente Englebesøg og modtage deres Betjening, men vi skulle prøve Aanderne, thi det er ofte Tilfældet, at vi tage feil af dem. Gud har saaledes beskikket det, at naar han meddeler Noget, skal man ikke troe Andet, end hvad man seer med Øiet og hører med Øret. Naar I faae et Syn, beed da om dets Udtydning; dersom I ikke faae den, tilluk da Synet, thi der bør haves Vished i Sagen. Et aabent Syn vil tilkjendegive det, som er af Vigtighed. Falske Aander gaae ud over Jorden. Der vil blive mange Tilkjendegivelser, baade af sande og falske Aander.

At blive gjenfødt, skeer ved Guds

Aand ved Lydighed til Ordinantserne. — Guds Engle have ikke Vinger. Nogle paastaae, at de have seet en Aand, som vilde række dem Haanden, men at de ikke toge den; dette erklærer jeg dog for en Usandhed, thi det er uovereensstemmende med Guds Plan.

(Fortsættes.)

Det Evige.

Kun det Evige bestaaer,
Naar det Timelige rokkes;
Herrens Børn til Zion gaaer,
De Ugud'lige forstokkes.

Kun det Evige bestaaer,
Uretfærdige vil svækkes,
Deres Bønner Gud forsmaaer
Og dets Vælde snart skal knækkes.

Kun det Evige bestaaer,
Sandheden for Løgnen vige!
Zions Banner Seiren faaer,
Hvor der kjæmpes for Guds Rige.

Kun det Evige bestaaer,
Det Foranderlige falder,
Ved Guds Magt man Alt formaaer,
Naar i Tro paa ham man kalder.

Kun det Evige bestaaer
Uomkastelig paa Grunden,
Det hiinsides Tiden naaer,
Jord med Himmel blier forbunden.

Kun det Evige bestaaer,
Naar al Verdens Pragt forsvinder,
Evighedens Stjerne staaer
Over Zions Tempeltinder.
Kun det Evige bestaaer.

J. Engberg.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.